

היו זמנים

היו זמנים (עתים קשות),
הבישול — על פתיליה,
עצים ונפט — להסקה,
ולכביסה — סבון... רגיל,

היום כבר הרבה יותר קל

יש גז...
יש חשמל...
ויש... סינטבון

סינטבון חסכוני ועיל
מכל סבון רגיל.
סינטבון מקציף ופועל גם
במים קלים וקשים
סינטבון לכביסה, לכלים
ולנקיון הבית.

סינטבון לכל נכון!

תוצרת בי"ח נקה בע"מ. המפיצים חבי נורית בע"מ

פרסום אוני

הנהלת חשבונות

בהוצאת משרד המס

- * קורס בוקר מזורז סוג ג'
- * קורס ערב רגיל סוג ג'

• חדר עבודה לנסיון מעשי
— ראשון ויחיד בארץ.

• תעודות למסיימים.

הפתיחה:
החודש

ספרו לביא יע חניא ללואזיס בשנת ה'תשל"א

מכון לחשבונאות מעשית
ת"א רח' סמולנסקין 7 טל. 229960

שגועון ב-600 מיליון

(המשך מעמוד 11)

אישיות פלוגית או אלמונית וממלא אי-אפשר להסתכן בהבטחות נוספות על סמך תקדימים.

זעקה קורעת-לב של כלכלן אישי-האוצר, הרואה יום-יום לנגד עיניו כיצד מתחוספים אפסים לספרות והופכים אותן למיליונים, בשל "רקע ציבורי" זה או אחר.

יבוא? איזה יבוא?

כ"ו שמודרב על התפלת מרים, אינו שוכח להזכיר שהמדובר בעתיד, כאשר אוכלוסיית הארץ תהיה, לפי הערכתם, כ- ארבעה מיליון נפש. אבל הם שוכחים להזכיר שקצב הגידול יהיה של ארבעה אחוזים לשנה, לכל היותר. קצב הגידול של התפול קה החקלאית בארץ הוא הרבה יותר גבוה מזה, גם בלי להוסיף למיסדות-המים.

שיפור שיטות העיבוד, שיפור הזנים ושיפור החקלאים עצמם, העלו את התפוקה בשנים 1960 עד 1964 ב-25 אחוזים. התחזית לשנת 1970 מדברת על גידול של 35 אחוז בתפוקה החקלאית. כל זה בהגדלה קטנה של מיכסות-המים. אם נוריד את עליית התפוקה, הנובעת מהעלייה במיכסות-המים, גם אז תישאר די תוצרת חקלאית. לפי חשבון זה, ימשיכו לזרוק עגבניות ל- מזבלה גם כשהיו בארץ ארבעה מיליון יהודים, כולם זוללי-עגבניות.

יש להניח, שמצדדי התפלת-המים אינם ממליצים לזרוק את המים למזבלה. הם מתכוונים בוודאי לייצוא. אבל גם בנושא זה חולקים המומחים על דעתם. כותב ד"ר דן ירון:

"יש טוענים כי עלינו לפתח מקורות-מים יקרים, כי מים אלה דרושים לייצוא. יצויין כי סיכויי הייצוא משתקפים בתחזיות של המרכז לחיכנון חקלאי. תוכנית-החמש-ל-שנת 68/69 מניחה ייצוא של 7000 טונות פירות טריים (להוציא בננות והדרים) ו-40 אלף טונות ירקות מסוגים שונים. כמות המים הכללית הדרושה לגידולם אלה מסתכמת, לפי הערכה, ב-12 מיליון ממ"ק בלבד."

לא נכללו בחישוב זה בננות והדרים, כי אין תוכנית להרחבת שטחי הבננות, ואילו על הרחבת שטחי-ההדרים קשה לדבר, כשזכורים כמה שעולל להם השוק האירופי השותף. ממשך ד"ר ירון:

"לאמיתו של דבר, לא מים הם הגורם הדרוש כדי לקדם את הייצוא. יש צורך בהרחבת השווקים, ובהחזרת מוצרים אינטנסיביים, היכולים לשלם תמורה גדולה למים. ייצוא כזה הוא תנאי מוקדם לפיתוח מקורות המים על בסיס כלכלי."

עוד דרישה פשוטה של איש-מקצוע, היא מבקש לתכנן ולהקרה לפני שזורקים כסף, אבל בשיטת אי-הסדר אין מקום למחקרים, מה קורה, למשל, למחקרים על אפשרויות הייצוא החקלאי? מעיד ד"ר ירון:

"התקציב למחקרים אלה מוגבל למיליון לירות בלבד. נגזרים או מתמשכים באישיות מחקרים חיוניים לפיתוח הייצוא, וכן לעיתים זו של המשק המשפחתי, במיוחד משק השדה. לעומת זאת, כשמדברים על פיתוח של מקורות-מים, מגיעים למספרים אסטרונומיים, העומדים ללא כל יחס אל נושא ה"ייצוא".

קודם כל — סדר

מסתבר, אם כך, שאין עניין כל כך גדול בייצוא. על כל פנים, לא עד כדי השקעה של 600 מיליון לירות. אילו היה צניין, ודאי לא היו גונזים מחקרים. או שמה מעוניינים בייצוא, אבל קשה להם להתרגל לחיכנון ומחקר? אפשר להצדיק בטענות אלה בלבד את הדרישה לדחות את הקמת המיתקן להתפלת מים. יוכנס קודם כל סדר במשק המים. יונהג תכנון חקלאי לטוח ארוך. ייקבעו מחירים ריאליים למים, ואם יהיה צורך בסובסידיה — היא תינתן בצורה גלויה. רק אז תוכל תה"ל לגשת לעריכת מאזן-המים במדינה, ואז נדע איזה אם דרוש לנו — ובאילו מחירים — מיתקן להתפלת מים.

אבל יש סיבות נוספות שבגללן יש לדחות את הקמת המיתקן. למשל: בחור המים המותפלים, שיהיה גדול פי שניים מכפי שטוענים. על כך בכתבה הבאה בספירה זאת.

במדיונה

דרכי חיים

החתן לא התחתן

החתונה נקבעה לשעה שבע בערב. את האולם של מלון אלמון בנתניה מילאה כמאה אורחים. הכלה עמדה מוכנה, לבושה בשמי לתה הלבנה, ובהניגומה על ראשה. הרב בדק בפעם האחרונה אם החופה ניצבת במקום טוב, מכובד ומרכזי, והצלם הכין את מצלמותיו, כדי לצלם תמונות-החתונה.

רק החתן היה חסר. חלפה השעה שבע, והחתן לא הופיע. בשבע ורבע התחיל אבי הכלה להתעצבן. הוא מיהר לטלפון, התקשר עם המשטרה, כדי לברר אם לא אירעה באותו יום תאונה כלשהי, שבה מעורב צעיר בשם פאול לינד סיי. השם לא הופיע בדו"חות המשטרה. בשעה שמונה צילצל הטלפון במלון אלמון. מישהו ביקש לדבר עם אביה של

התנייבורה לינדסי

בהלה לפני החופה

הכלה. על הקו היה אליעזר גורלינק, ידידו הקרוב של החתן, ובפניו ידיעה קצרה: פאול עזב את הארץ, המריא בשעה ארבע אחר-הצהריים במטוס אייר-פראנס לאוסטרליה. הוא לא הוסיף אף מילה של הסבר.

האב הנדהם ניגש לכלה, מסר לה בלחש את ההודעה. ואז הפגינה אילנה שטרן, נערה בת 19, שקטה, צנועה ובלתי-מתבלטת, את אופייה החזק והפלאי. לעיני כל האורחי חים המופתעים הורידה אילנה את ההיגומה מראשה, והכריזה: "החתונה בוטלה. אני מומינה את כל האורחים לחגוג יחד איתי את יום-הולדתי."

"הוא לא היה חייב לי דבר." אילנה ופאול נפגשו לפני שמונה חודשים במושב אמציה בחבל לכיש. היא שרתה שם בגרעין נחיל, ואילו הוא הגיע ארצה חודש לפניכן מאוסטרליה, עם קבוצת-נוער בית-א"ת. לפני חמישה חודשים, כששניהם כבר עזבו את המושב, התקיים בביתה של אילנה בנתניה טכס אירוסין צנוע.

פאול הוא בן למשפחה אוסטרלית אמידה, שבבעלותה חנויות תכשיטים באוסטרליה. משפחתה של אילנה אינה עשירה במיוחד. למרות זאת, הייתה זאת משפחה הכלה שלא ראתה בעין יפה את האירוסים. הם טענו שאילנה לא הכירה את בחיר-ליבה די הצורך.

ביום החתונה, ביום שלישי שעבר, נסע הזוג לתל-אביב, כדי לגמור סידורים אחרון גים לחתונה. בין השאר, היה על פאול להזמין את חבריו האוסטרליים. לצורך זה נפרד מאילנה בשעה שמונה וחצי בבוקר, ונסע במכונית ידיו, אליעזר גורלינק. היתה זו הפעם האחרונה שאילנה ראתה את חתנה. "אין לי שום הסבר הגיוני למעשה שלו", אומרת אילנה. "הוא לא לקח ממני כסף, ובכלל — הוא לא היה חייב לי דבר. הוא היה יכול להודיע לי על כחנתו לפני שבוע, לפני חודש, אפילו ביום החתונה. ההסבר היחידי שאני מוצאת, הוא התקפת-פחד, ש- תקפה אותו פתאום בארץ זוה".

בני-משפחתה של אילנה אינם מסכימים לדעתה, הם טוענים שלא היתה כל אפשרות לסדר את הטיסה באותו יום עצמו, ושה- מעשה היה מתוכנן מראש. הוריה של הכלה עומדים להגיש תביעת- נזיקין נגד פאול, לבית-משפט ישראלי או אוסטרלי. את גובה הסכום הם לא קבעו עדיין, אך כנראה יהיה זה סכום נכבד מאד.

* שם בדוי לצורך הכתבה.